

När det händer.

För det mesta händer ingenting. Dina rörelser och ditt språk tycks ingå i en alltmer noggrann och finstilt ordning. Allt är som det ska vara, en kronologi vars ramverk kallas civilisation, kallas människa, kallas kommunikation, kallas liv. Kallas en massa saker. Men ingenting händer. Det är ett tillstånd av tystnad och trygghet, där allting fallit på plats i en serie av överenskommelser, en serie av upprepningar, en serie av konventioner som räcker ända fram till döden. I det monotona upprepandet av denna evolutionsplatå behövs inte döden. Livet och döden lever sida vid sida.

Men så händer något, något som knäcker ja knäcker, koden.

I föreställningen ÖDE(S)HÖGAR framträder resterna av den moderna människan; plötsligt är hon historia, hennes gester och språk fruktansvärda förenklingar av en grov och förhistorisk kommunikation.

De båda dansarna avtäcker människans villkor och existens likt två arkeologer från framtiden. Förundrade prövar de våra andetag och ögonkast. De gör det med lätta, snabba rörelser som till och med tycks snabbare än tanken. Tanken, en av vår tids mest hyllade konvention – detta kontrollerande virus får här en antites genom de fria kropparnas dans i sammanfall med Dr Bu's poetiska vittnesmål.

Den enkla skärpan, det lustfyllda uttrycket som här i denna föreställning, hemsöker vår samtid är ett vykort från framtiden, en ödmjuk fingervisning om att det vi kallar modernitet är samma gamla stenålder som det alltid varit.

Och det blir tydligt igen, att konstens uppgift inte har något med upprätthållande och igenkännande att göra. Konstens uppgift är att knäcka koden, koden till framtiden.

Och det händer. Någon gång händer det. Det händer i föreställningen ÖDE(S)HÖGAR.

Och att få ta del av den är som att stå på tröskeln till det okända, lycklig och rädd som ett barn i den stora förtrollade natten av framtidsminnen.

Johan Christiansson, författare.